15/11/2023

Τα Άνθη του Καλού: Το σχολείο της Ιεράς Μονής Δουραχάνης Ιωαννίνων

/ Ιερές Μονές

Αφιέρωμα ευγνωμοσύνης, με την ευκαιρία της συμπληρώσεως σαράντα δύο (42) χρόνων λειτουργίας των Εκπαιδευτηρίων «Άνθος» της Ιεράς Μονής Δουραχάνης και δύο (2) χρόνων από την εκδημία του δημιουργού τους, π. Αθανασίου Χατζή.

- Γράφει η Δρ. Μαρούλα Παπαευσταθίου-Τσάγκα, Σύμβουλος Εκπαίδευσης Φιλολόγων Ιωαννίνων, Αναπληρώτρια Οργανωτική Συντονίστρια του ΠΕΚΕΣ Ηπείρου

Σαρανταδύο (42) χρόνια συμπληρώνονται φέτος από τα εγκαίνια του Σχολείου της Δουραχάνης. Το Σεπτέμβριο του 1981 ο εμπνευστής του έργου της Δουραχάνης, π. Αθανάσιος Χατζής, ο αγαπητός σε όλους μας, αείμνηστος εδώ και δύο χρόνια, παπά Θανάσης, έβαλε τον θεμέλιο λίθο στη σχολική αυλή, φυτεύοντας και μια ελιά, σύμβολο της ειρήνης και της ενότητας. Και ως ελαία κατάκαρπος, κύκλω του … αιθρίου αυτής, άνθισαν και κάρπισαν τα παιδιά του. Οι φοιτήτριες τότε του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, έγιναν καθηγήτριες και δασκάλες ως αυτοπροσφερόμενες συνεργάτιδες ενός θεάρεστου έργου: να βρουν μια φωλιά τα κατατρεγμένα και αναγκεμένα παιδιά, τα μη έχοντα πού την κεφαλήν κλίναι. Σαρανταδύο χρόνια ευδόκιμης υπηρεσίας έχουν οι συνεργάτιδες που παρέμειναν

κοντά του και αφιέρωσαν τη ζωή τους όλη στον ιερό αυτόν σκοπό παραμένοντας, σαν μάνες και δασκάλες χιλιάδων παιδιών, από τότε, διαρκώς στον χώρο αυτόν, που άνθισε!

Εκείνη η «ανείπωτη χαρά που γέμιζε το στήθος σου» από τις ανθισμένες αγριοκουτσουπιές που χάριζαν, προπολεμικά, στον τόπο μια «χαριτωμένη ανοιχτή μωβ νότα» στο κουρασμένο βλέμμα, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Δημήτριος Σαλαμάγκας και που μάταια την αναζητούσε ο περιπατητής μετά τις τραγωδίες του Πολέμου, της Κατοχής και του Εμφυλίου, επανήλθε με την εγκατάσταση του παπα- Θανάση στο Μοναστήρι της Παναγίας της Δουραχάνης.

Στην εορτή του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου, «του υιού της βροντής», για τον οποίο ο παππούλης έλεγε ότι «αγαπούσε, πίστευε, ήταν ακλόνητος… και δεν είχε αγανάκτηση, ακόμη κι αν τον πίκραιναν -κάτι που εμείς δύσκολα καταφέρνουμε- στεκόμαστε με ευγνωμοσύνη, για έναν μικρό απολογισμό.

Η ημέρα αυτή έχει ιδιαίτερη σημασία για τη Μονή Δουραχάνης και για το εκεί σχολικό συγκρότημα με την επωνυμία «Το Άνθος». Αφήνουμε να μιλήσουν γι αυτό τα παιδιά του. Μαζί με τα Σχολεία (Δημοτικό και Γυμνάσιο), το Οικοτροφείο, τη Βιβλιοθήκη, τις τραπεζαρίες, τους χώρους άθλησης, την αίθουσα θεατρικών παραστάσεων και εορταστικών εκδηλώσεων, τον Ραδιοφωνικό Σταθμό με την επωνυμία «Σπίνος» και το Λαογραφικό Μουσείο με την επιγραφή «Σταλαγματιές από την Παράδοση», ο παπα Θανάσης, με τους συνεργάτες του, ανήγειρε και τον φερώνυμο ναό τιμώντας τον Άγιό του. Μεταφέρουμε τον λόγο του Διευθυντή του Γυμνασίου, κ. Χρήστου Μπότση, που εκφωνήθηκε την Τρίτη, 26 Σεπτεμβρίου, στον Ναό του Αγίου Αθανασίου:

«Η σημερινή ημέρα είναι μια σπουδαία και ευλογημένη ημέρα. Η εκκλησία εορτάζει μέσα στη χορεία των Αγίων της, σήμερα, τον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο, έναν από τους Δώδεκα Αποστόλους και μαθητές του Χριστού και, κυρίως, τον Απόστολο που έχει χαρακτηριστεί ως ο Ευαγγελιστής της Αγάπης. Και αυτό διότι ήταν τόσο μεγάλη η αγάπη του για τον Θεό που θεωρούσε πως ο Θεός αγαπούσε εκείνον περισσότερο. Είναι ο μαθητής, επίσης, στον οποίο ο Χριστός εμπιστεύτηκε την Πανάχραντο Μητέρα του να την φροντίζει μέχρι το τέλος της ζωής της. Είναι αυτός που έζησε μέχρι τα βαθιά γεράματα και αξιώθηκε μεγάλων αποκαλύψεων από τον Θεό και, κυρίως, αξιώθηκε της μετάστασης, δηλαδή αναστήθηκε και αναλήφθηκε και το σώμα του από τη γη.

Η ημέρα αυτή, όμως, για όλους εμάς εδώ, στον χώρο της Ιεράς αυτής Μονής της Παναγίας μας, είναι ξεχωριστή, διότι έχει σημαδευτεί από τρία σπουδαία γεγονότα της ζωής και της δράσης του αγαπημένου παππούλη μας και είναι αυτή η σύναξη,

σήμερα, μια επιπλέον ευκαιρία να θυμηθούμε οι παλιότεροι και να μάθουν οι νεότεροι και κυρίως, αυτό το δεύτερο το θεωρώ πάρα πολύ σημαντικό, διότι τα παιδιά αυτά δεν έχουν μνήμες της ζωντανής, εδώ στο χώρο, παρουσίας του παππούλη.

Σαν σήμερα, λοιπόν, στις 26 Σεπτεμβρίου του 1970, ο Πανάγαθος Θεός αξίωσε τον λαϊκό, τότε, Σωτήρη Χατζή να λάβει από τα χέρια τού τότε βοηθού Επισκόπου Ιωαννίνων, κυρού Χρυσόστομου Βούλτσου, την ευλογία της μοναχικής κουράς και να εισέλθει στη μοναχική πολιτεία με το όνομα Αθανάσιος. Ο πόθος του, που είχε εκδηλωθεί από την ηλικία των 22 χρόνων του, έγινε πραγματικότητα δεκαπέντε (15) χρόνια αργότερα. Έχει πολλούς τρόπους ο Θεός να δοκιμάζει τους εκλεκτούς του.

Δεύτερο γεγονός που συνδέεται με την ημέρα αυτή είναι η έγκριση και η υπογραφή της άδειας λειτουργίας των Σχολείων και Οικοτροφείων από την τότε Νομαρχιακή αρχή των Ιωαννίνων. Μετά από πολλά εμπόδια και στενοχώριες, όμως με πίστη ακλόνητη και ανδρείο φρόνημα, υπομονή και επιμονή βλέπουμε ο Θεός να επιλέγει και πάλι αυτήν την ημέρα για να άρει όλα τα εμπόδια και να πάρει στα χέρια του ο παππούλης τις πολύτιμες αδειοδοτήσεις. Αυτό έγινε το 1979.

Και μετά από δύο χρόνια, το 1981, πάλι στις 26 Σεπτεμβρίου, πραγματοποιούνταν τα εγκαίνια των εγκαταστάσεων και αρχίζει η σχολική ζωή των παιδιών, η οποία συνεχίζεται αδιάκοπα μέχρι σήμερα με τη συμπλήρωση 42 χρόνων εύρυθμης λειτουργίας. Χιλιάδες παιδιά βρήκαμε στέγη, φροντίδα, Παιδεία και μόρφωση αλλά, κυρίως, βιώσαμε από κοντά, μέσα μας, τι σημαίνει να σε περιβάλλει κάποιος με αγάπη ανιδιοτελή, αγάπη χωρίς συμφέρον, δηλαδή.

Τελειώνοντας θα ήθελα να σημειώσω με έμφαση αυτό που ο παππούλης μας είχε πει να γράψουμε, σε επιγραφή, για να το διαβάζουν όλοι. “Ό,τι κόπος έγινε και γίνεται και ό,τι έξοδα χρειάστηκαν και χρειάζονται όλα προέρχονται από τον ιδρώτα του λαού”. Ναι, ο χώρος αυτός έχει πολύ ιδρώτα και κόπο και αυτόν τον ιδρώτα οφείλουμε να τον σεβόμαστε μικροί και μεγάλοι από όποια θέση ευθύνης και αν διακονούμε. Ευχόμαστε ο Θεός, που με αυτές τις όμορφες ημερολογιακές συμπτώσεις έδειξε πως ευλογεί την προσπάθεια του παππούλη, να δώσει και τώρα και στο μέλλον τέτοιες ευλογημένες στιγμές και να επαληθεύσει το λόγο του γέροντα που ειπώθηκε πριν χρόνια, σαν σήμερα και μέσα σε αυτόν τον Ναό. «Κάτι άλλο μεγάλο θα γίνει αυτή την ημέρα, ξανά», είχε πει. Την ευλογία του να έχουμε όλοι». Και ο κ. Μπότσης πρόσθεσε: «Όλοι οι κόκκοι από αυτό το σιτάρι είναι οι ψυχές των ανθρώπων που προσέφεραν τον οβολό τους και τον κόπο τους για τη δημιουργία αυτού του θεάρεστου Έργου».

Τα παιδιά του παπα Θανάση μεγάλωσαν σε στιβαρά αλλά «βελούδινα» χέρια. Τα Εκπαιδευτήρια της Δουραχάνης προσέφεραν και προσφέρουν πολλά. Ανοίγουν τον νου και τις καρδιές των μαθητών και μαθητριών, που φοιτούν εκεί, για τη Σπουδή των Γραμμάτων -που τόσο πολύ τα «πόθησε» ο παππούλης γιατί «δεν τα γνώρισε», όπως έλεγε συχνά- αλλά και την καλλιέργεια όλων των δεξιοτήτων, των απαραίτητων για την κοινωνική ζωή, ενώ οι διδάσκοντες φροντίζουν, παράλληλα, για την ψυχοκοινωνική ανάπτυξη των παιδιών –και με την καλλιέργεια της θεατρικής αγωγής με το υψηλό επίπεδο των παραστάσεων- καθώς και για το αίσθημα ασφάλειας.

Με σεβασμό στο γιγαντιαίο αυτό έργο που επιτελείται επί σειρά δεκαετιών με «Πολιτισμό κατά Θεόν», ας εμπνευστούμε από το Παράδειγμα του ποιήσαντος και διδάξαντος μακαριστού ιερέως, που εκπλήρωσε, με τη βοήθεια του Κυρίου και της Παναγίας, την επίγεια αποστολή του. Το όνειρο της περίθαλψης, της στοργής, της σπουδής, της διατροφής, της σωτηρίας τόσων παιδιών -και όχι μόνον- έγινε πραγματικότητα στην … Αθανασιάδα Πολιτεία, αφού ως καλός διαχειριστής των υλικών πραγμάτων, διακόνησε «με δύο ποδιές», όπως, συμβολικά, έλεγε ότι είναι το καθήκον του κληρικού. Ενώ ο λαϊκός έλεγε πως διακονεί «με μία ποδιά».

Αντηχούν διαρκώς στα αυτιά μας οι διαρκείς προτροπές του προς γονείς και Εκπαιδευτικούς, πολύτιμες παρακαταθήκες σε καιρούς χαλεπούς: «Στήκετε και κρατείτε τη Γλώσσα την Ελληνική …Τα ελληνικά ελευθερώνουν. Σημαία η πίστη, η Γλώσσα και τα ήθη και έθιμά μας… Τι γλύκα έχει η Γλώσσα η Ελληνική! Η Γλώσσα των Γλωσσών! Αν σου κόψουν τις ρίζες, το δέντρο έπεσε… Το ελληνικό στοιχείο είναι για να δώσει μηνύματα και παραδείγματα στον κόσμο… Αν κρατήσουμε, θα βγει νικήτρια η Ελλάδα».

Ως πολίτες των Ιωαννίνων αποδίδουμε την οφειλόμενη ευγνωμοσύνη και τιμή. Ευχαριστούμε όλους τους συν-εργάτες, άνδρες και γυναίκες, μοναχούς/-ες και λαϊκούς, που μαζί με τον ηγεμονικό νου του αειμνήστου πατρός Αθανασίου Χατζή αναδεικνύονται –χωρίς υπερβολή- ευεργέτες και της Εκπαίδευσης, την οποία παρέχουν Δωρεάν, επί σειρά ετών, σε εκατοντάδες μαθητές και ευχόμαστε να συνεχίζουν διαρκώς και στο μέλλον το σεμνό και φιλάνθρωπο έργο της Αληθούς Παιδείας, της Φιλαλληλίας και της Αγάπης.

Πηγή: pemptousia.gr